

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Czegléd Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző dr. Czegléd Csaba ügyvéd) által képviselt I.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) felperesnek a Koruhely Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Koruhely Péter ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (I. rendű alperes címe) I. rendű, II.rendű alperes neve (II. rendű alperes címe) II. rendű, III. rendű alperes neve (III. rendű alperes címe) III. rendű, IV. rendű alperes neve (IV. rendű alperes címe) IV. rendű alperesek ellen sajtó-helyreigazítás iránt indult perében

⌚ a Fővárosi Törvényszék 2014. február 21. napján kelt 33.P.20.534/2014/4. számú ítélete ellen a felperes részéről 6. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés

- a Fővárosi Törvényszék 2014. február 21. napján kelt 33.P.20.530/2014/4. számú ítélete ellen a felperes részéről 5. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés

- a Fővárosi Törvényszék 2014. február 21. napján kelt 33.P.20.587/2014/4. számú ítélete ellen a felperes részéről 5. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság 33.P.20.534/2014/4., 33.P.20.530/2014/4., valamint a 33.P.20.587/2014/4. szám alatt meghozott ítéleteit helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a II. rendű alperesnek 30.000 (Harmincezer) forint + áfa, míg a IV. rendű alperesnek 15.000 (Tizenötezer) forint + áfa fellebbezési költséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 144.000 (Száznegyvennégyezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a 33.P.20.534/2014/4. szám alatt meghozott ítéletével a felperesnek az I-II. rendű alperesekkel szemben, a ... -án megjelent, „...” című cikkében közölt „... (...) szombaton egyetértett a kötet kínálókkal.”, valamint „... nem határolódott el a kijelentéstől, sőt átvette a bekiabáló ötletét.” közlemények miatt előterjesztett sajtó-helyreigazítás iránti keresetét elutasította. Kötelezte a

felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül bruttó 30.000 forint perköltséget, míg a NAV Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága külön felhívására, az állam javára 36.000 forint illetéket.

A 33.P.20.530/2014/4. szám alatt meghozott ítéletével a felperesnek a II. és III. rendű alperesekkel szemben előterjesztett, a ... -i számában „...” címmel megjelent beszámolójában szereplő, „Nem határolódott el a közönség soraiból érkező, a ... kötelet követelő bekiabálástól ... (...)”, valamint „[...] felszólalásában a ... beszélt] (...) a közönség soraiból valaki azt kiabálta be: „Kötelet!”, továbbá a „... (...) nem határolódott el.” közlések miatt előterjesztett sajtó-helyreigazítási kérelmét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül bruttó 30.000 forint perköltséget, míg a NAV Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága külön felhívására, az állam javára 36.000 forint illetéket.

A 33.P.20.587/2014/4. szám alatt meghozott ítéletével a felperesnek a IV. rendű alperessel szemben előterjesztett, a ... -i hírműsorában elhangzott „... a ... [...] beszélt, amikor a nézőtérrel bekiabálták, hogy idézem: „Kötelet!”, „...”, valamint „... nem határolódott el a kijelentéstől, sőt igazat adott a bekiabálónak és kilátásba helyezte az ötlet megvalósítását.” közlemények miatt előterjesztett sajtó-helyreigazítás iránti keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül bruttó 30.000 forint perköltséget, míg a NAV Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága külön felhívására, az állam javára 36.000 forint illetéket.

Az elsőfokú bíróság ítéleteinek indokolásában idézte a Pp. 342. § (1)-(2) bekezdésének, a 343. § (1) bekezdésének; az Alaptörvény IX. cikke (1)-(2)-(3) bekezdésének; az Smtv. 4. § (1)-(2)-(3) bekezdésének, 10. §-ának, 12. § (1)-(2) bekezdésének szabályait; hivatkozott a Kúria Polgári Kollégiumának 12, 13, 14. és 15. számú állásfoglalásaiban írtakra. Utalt az Alkotmánybíróság 30/1992. (V. 26.) AB számú határozatának, a 36/1994. (VI. 24.) AB számú határozatának indokolásában írtakra.

A kereset tárgyához kapcsolódó, a ... -i, a ... megtartott nagygyűlésén készített - a IV. rendű alperes által rögzített - felvétel internetről letölthető változatának, az arról készült másolatoknak a megtekintése, valamint a kamera- és a szónoki mikrofon felvételei alapján megállapította, hogy a felvételek nem manipuláltak. Rögzítette, hogy a két mikrofonnal történő felvétel alapján két hangszávon került rögzítésre az eseménysorozat. A két mikrofon által felvett hanganyag közül a térmikrofonnal rögzített felvételen jól kivehetően, a többi hanghatástól elkülönülten, egyértelműen hallható a „kötelet!” bekiabálás. A felvételek igazolták azt is, hogy valóban elhangzott a „börtönt!” bekiabálás is, de ez már a felperes bekiabálásra adott reakcióját követően történt.

Az elsőfokú bíróság meggyőződése szerint a formál logika, a természettudományok és a társadalomtudományok jelenlegi állása mellett lehetetlen annak kétséget kizáró bizonyítása, hogy a felperes hallotta és értette a „kötelet!” bekiabálást. Ebből

következően annak következtetése, hogy a felperes hallotta és értette a bekiabálást, olyan véleménynek minősül, amelynek valóságtartalma vagy valótlansága közvetlenül nem bizonyítható.

Álláspontja szerint annak megítélése, hogy valaki hallott vagy nem hallott valamit, nem sorolható a világ objektív, bizonyítható tényeinek a csoportjába, ezért az ezzel kapcsolatosan megtett közlés minden esetben a véleménynyilvánítás kategóriájába tartozik. Az nem lehet más, mint a véleménynyilvánító objektív tényekből levont szubjektív következtetése, amely következtetés esetében a sajtó-helyreigazítás kizárt.

Kifejtette, hogy a teljes szövegkörnyezetet figyelembe véve az átlagnéző, illetve az átlagolvasó az elhangzottak alapján nyilvánvalóan úgy értelmezi a látottakat, olvasottakat, hogy a felperes hallotta a bekiabálást, igazat adott a bekiabálónak és kilátásba helyezte az ötlet megvalósítását. Ez utóbbi a sajtónak a tényekből levont olyan következtetése, értékítélete, amely miatt a sajtó nem igazítható helyre, az pedig kétséget kizáróan megállapítható volt a felvételek alapján, hogy a bekiabálástól a felperes nem határolódott el.

Összességében tehát - az elsőfokú bíróság megítélése szerint - az alperesek által közreadott közlemény a tényekből levont következtetések láncolata, melynek közlése - figyelembe véve az Alaptörvény által biztosított sajtó- és véleménynyilvánítási szabadságot - korlátozás és helyreigazítás nélkül lehetséges.

A perköltségviselés kérdésében a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint határozott, az alperesi képviselő munkadíja összegszerűségének meghatározására a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet alapján mérlegeléssel került sor.

Az elsőfokú bíróság határozataival szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte az első fokú ítéletek teljes egészében történő megváltoztatását és a kereseti kérelmeinek helyt adó döntés meghozatalát.

Fellebbezési álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás hiányos, az első fokon eljáró bíróság téves jogi következtetésekre jutott, nem kellő súllyal értékelte a feltárt bizonyítékokat, meghozott ítéletei sértik az Smtv. 12. §-ának, 13. §-ának, valamint az Mttv. 12. §-ának és a Pp. 206. §-ának rendelkezéseit.

Hivatkozott arra, hogy a jogvitában kétséget kizáróan megállapításra, bizonyításra került az, hogy az alperes két mikrofonnal rögzítette az eseményeket. Kifogásolta ugyanakkor, hogy az elsőfokú bíróság tényállásában nem rögzítette azt, hogy a szónoki mikrofon felvételén a „kötelet!” bekiabálásnak még csak a hangfoszlánya sem hallható, holott ennek tényéből az az okszerű következtetés vonható le, hogy szónokként objektíve nem hallhatta és nem is hallotta a „kötelet!” bekiabálást. Ezért tévedett az elsőfokú bíróság, amikor arra az álláspontra helyezkedett, hogy nem lehet bizonyítani, hogy a felperes nem hallotta a bekiabálást. A távolabbi mikrofon rögzítette a bekiabálást, de ez releváns nem lehet az ügyben, miután maximum annyit bizonyíthat, hogy az újságírók mit hallhattak, de azt nem, hogy a szónok mit hallott. Éppen azért kellett a IV. rendű alperesnek is „vegyítenie” a két mikrofon

hangját a tévéműsorában, mert különben a nézők sem hallhatták volna a bekiabálást. Nyilvánvalóan ha maga nem hallotta a bekiabálást, attól elhatárolódni sem tudott, de így igazat sem adhatott a bekiabálónak.

Kifejezetten sérelmezte azt, hogy az alperesek tényként állították azt, miszerint hallotta a bekiabálást, annak igazat adott. Rámutatott arra, hogy az elsőfokú eljárás során kétséget kizáróan beigazolódott, hogy ezen közlések valótlanok. A bekiabálás érzékelése körében hivatkozott arra is, hogy bizonyítást nyert az, miszerint több bekiabálás történt beszéde alatt, így az alperesek nem tudhatják, hogy melyiket hallotta meg és melyikre reagált.

Az Mttv. 12. §-ára utalással előadta, hogy politikai hírhez véleményt fűzni nem lehet, így - miután az elhangzottak hírműsorban, hírként jelentek meg - azok véleménynek nem minősülhetnek. Ha a sérelmezett közlés az alperesek szubjektív megnyilvánulása lett volna, akkor ezt a hírektől megkülönböztetve kellett volna közölniük. Az, hogy a perbeli közlés hírműsorban szerepelt, alátámasztja azt, hogy az alperesek tényként állították, melyek valóságát nem tudták bizonyítani. Annak eldöntése, hogy a kereset tárgyát képező közlés tény vagy vélemény, nem mérlegelés kérdése, hanem jogkérdés.

Az I., II., III., IV. rendű alperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéleteinek helybenhagyására irányult.

Az alperesek álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megalapozott ítéletet hozott. Kiemelték, hogy a bekiabálást hangfoszlány formájában a szónoki mikrofon is rögzítette, a történések alapján alappal került sor a sérelmezett vélemények levonására. A hírek rovatban is van lehetőség véleménynyilvánítás kifejtésére, mint ahogy a vélemény rovatban is szerepelhetnek hírközlések.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság által meghozott ítéletekkel szemben benyújtott fellebbezések alapján a másodfokú bíróságon indult pereket a Pp. 149. § (2) bekezdése alapján egyesítette.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemi döntéseivel és azok indokolásával egyetértett, ezért a határozatok helybenhagyására a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján került sor.

Az elsőfokú bíróság a jogvitában alkalmazandó jogszabályokat teljeskörűen ismertette, így azok alkalmazására a másodfokú bíróság csak visszautal.

A Fővárosi Ítéltábla teljes egészében osztotta az első fokon eljáró bíróság azon álláspontját, miszerint nincs lehetőség annak hitelt érdemlő módon történő bizonyítására, hogy a perbeli nagygyűlésen, a hallgatóság soraiból elhangzott bekiabálások közül a felperes mit hallott és mit értett meg.

A perben érdemben nem volt vitatott az, hogy a sajtó-helyreigazítás iránti keresetekhez kapcsolódó felperesi reagálásnak volt előzménye, a nézőközönség soraiból elhangzott egy bekiabálás. A vita tárgyát az képezte, hogy mi volt a szónok megjegyzését kiváltó bekiabálás, az a „börtönt!” bekiabálás volt-e, ahogy erre utóbb nyilatkozataiban hivatkozott a felperes, vagy a „kötelet!” bekiabálás hangzott el, ahogyan azt az alperesek közölték a felperes által sérelmezett híradásaikban.

A jogvitában alátámasztást nyert az, hogy a közönség számára hallható „kötelet!” bekiabálást egy, a szónoktól távolabb elhelyezett, ún. térmikrofon rögzítette, valamint megállapítást nyert az is, hogy a televíziós híradás során a felperes szónoklatát rögzítő szónoki mikrofon által felvett hanganyagba bejátszásra került a térmikrofon ezen bekiabálást rögzítő felvétele. Ugyanakkor igazolásra került annak ténye is, hogy a „börtönt!” bekiabálás azt követően hangzott el, hogy a felperes már reflektált egy korábbi bekiabálásra. Mindez kétségesé teszi azon nyilatkozatát, miszerint nem hallotta a korábban elhangzott bekiabálást. Arra vonatkozó peradat nem merült fel, hogy a ... személyét érintő szónoki előadáshoz kapcsolódóan elhangzott volna más, hasonló típusú bekiabálás.

Mindebből következően a másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, miszerint a felperes által kereset tárgyává tett alperesi közlések a történetekből, az igazolt tényekből levont olyan következtetések voltak, amelyek nem nélkülöztek minden alapot.

Kétségtelen, hogy a rendelkezésre álló adatok, köztük a peres felek nyilatkozatai, a meghallgatott tanúk vallomásai alapján egyértelműen volt megállapítható az, hogy két mikrofon rögzítette a felperes beszédét. A másodfokú bíróság megítélése szerint még abban az esetben is, ha a szónoki mikrofon által felvett hanganyagon egyáltalán nem hallható a „kötelet!” bekiabálás, még nem következik minden kétséget kizáróan annak bizonyossága, hogy a felperes nem is hallhatta az ominózus bekiabálást.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság azon megállapításával, hogy nincs lehetőség a perben annak hitelt érdemlő módon történő bizonyítására, hogy a felperes hallotta vagy sem a „kötelet!” bekiabálást, és ebből következően annak igazolására sem, hogy a részéről megtett kijelentés erre a szóra való reagálás, a bekiabálással történő egyetértés lett volna.

Kétséget kizáró módon tehát sem az nem volt bizonyítható, hogy a felperes hallotta, sem az, hogy nem hallotta az ominózus bekiabálást. Azonban az egyéb háttérzajokat nem kiszűrő térmikrofon által jól hallható módon rögzített bekiabálás és a szónok reakciója alapján az alperesek okszerűen tettek olyan következtetést, ami nem nélkülözött minden valóság alapot, figyelemmel arra a tényre is, hogy a felperes által jelzett „börtönt!” bekiabálás azt követően hangzott el, hogy a felperes egy korábbi bekiabálásra egyetértően reagált és amely egyértelműen véleménynyilvánításként és nem tényállításként értékelendő. Tényekből levont okszerű következtetés esetén sajtó-helyreigazításnak nincs helye, ezért helyesen döntött az elsőfokú bíróság a keresetek elutasítása mellett.

A IV. rendű alperes nem tette vitássá azt a felperesi állítást, hogy a tévéműsorban azért játszották le a távolabbi mikrofon által rögzített felvételeket, hogy a bekiabálás jól hallható legyen, azonban ennek ténye sem igazolja azt, hogy a „kötelet!” bekiabálást csak az újságírók és a szónoktól távolabb ülők hallhatták meg.

Az Mttv. 12. §-ában meghatározott tiltó rendelkezés ugyancsak nem zárja ki azt, hogy az alperesek által megtett közlések ne minősülhetnének véleménynyilvánításnak.

Miután a felperesi fellebbezés eredményre nem vezetett, a Pp. 239. §-án keresztül alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében a pernyertes alperesek javára a felperes köteles a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § a. pontja, (5) bekezdése, és a 4/A. §-a alapján meghatározott mértékű ügyvédi munkadíj megfizetésére.

A per tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán előlegezett 3 x 48.000 forint mértékű fellebbezési illeték viselésére ugyancsak a pervesztes felperes köteles a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

, 2014. szeptember 4.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hercsik Zita s.k.
előadó bíró

. Kisbán Tamás s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő